

III

Zorata osveti vsichko naokolo, hiljadi ptici zapjaha v hor, majmunitite zaskachaha ot klon na klon, dzhunglata se ozhivi. Sybudiha se i horata i sled obilna zakuska s tropicheski plodove, se prigotviha za nov i dylyg prehod.

Simon Blank reshi da napravjat edin sal, s kojto po-lesno shtjaha da se spusnat po techenieto na rekichkata, pylnovodna prez tozi sezon.

Salyt stana byrzo – za okolo dva chasa. Vsichki se kachiha na nego i potegliha na pyt.

Nablizhavashe objad. Vsichki bjaha ogladneli, vypreki che sutrinta jadoha mnogo. No samo s plodove trudno se poddyrzhashe sit stomahyt. Poradi tova horata izvadiha ot ranicite si konservi.

Prirodata naokolo radvashe ochite na uchenite, povecheto ot koito bjaha estestvenici. Bezbroynite vidove ogromni dyrveta, opleteni ot uvivnite stybla na lianite, navjavaha i strah, kojto beshe estestven, predizvikan ot misylta za uzhasite i opasnostite, krieshti se mezhdu tjah.

Simon Blank, Pit Stendsyn i Karlo Endrigo – italianec, po profesija lekar, sedjaha na kyrmata i tiho razgovarjaha.

- Predchuvstvam, che i po techenieto na тази rekichka njama da stignem do nikyde – kaza Endrigo, kato smryshti liceto si. – Ako se orientirame po slynceto, shte vidim, che sme trygnali v obratna posoka na тази, v kojato trjabvashe da vyrvim. Tezi petima vodachi ne mi vdyhvat nikakvo doverie. Dazhe oshte v nachaloto se usymnih, dali sa istinski vodachi. Ne govorjat anglijski, a samo mestnite narechija, no az sym zhivjal dylygi godini sred tezi plemena, lekuval sym mnogo ot tukashnite hora i sym im nauchil ezika; makar i da ne go govorja bez akcent, az chuvstvam, kogato chuzhdenec go govori. A tezi

petima dushi prikazvat zavaleno, smjatajki, che nikoj ne gi razbira.

- E, i ti mislish, che te ne sa vodachi, a sa...

- Shpioni! – zavyrshi misylta na Simon Blank prijateljat mu Pit Stendsyn.

- Da, točno tova shtjah da kazha i az, vypreki che ne sym syvsem siguren – dopylni Karlo Endrigo. – Ne sme sigurni syvsem, no razgovora ni shte zapazim v tajna, nali ste syglasni s men?

- Razbira se – otvyrnaha tiho v edin glas dvamata prijateli.

- Eto gi, che pak se promykvat kym nas – kaza Simon Blank tiho i prodylzhi na visok glas: - Trjabva da sme izminali okolo dvadeset mili po techenieto na тази rekichka. Ako vyrvjahme pesh, sigurno shtjahme da sme na edna treta ot pytja.

Dvama ot vodachite se priblizhiha do trimata razgovarjashiti; kato se navedoha da vzemat edin kol, sluzhesht za upravljavane na sala, te se pozabaviha i otidoha napred da pomagat na ostanalite trima da upravljavat sala.

Ostanalite uchastnici v ekspedicijata razgovarjaha shumno; makar i ucheni, te ne se izslushvaha i izkazvaha edin prez drug svoite mnenija. Tova beshe tyj, zashtoto zhivotyt v dzhunglata, dalech ot obshtestvoto na drugi hora, gi beshe otuchil ot mnogo navici. No tova njamashе, razbira se, goljamo znachenie.

Ala ne vsichki uchastvaha v tozi shumen razgovor. Osven trimata – Simon Blank, Pit Stendsyn i Karlo Endrigo, i petimata vodachi, nastrana stoeshе edin mladezh – golobrad, s cherna bujna kosa i tymni ochi, umni i zavladjivashti. Toj pisheshe neshto – navjarno si vodeshe dnevnik. Tova beshe mladijat bylgarski paleontolog Svetoslav Petrov.

Kogato Simon Blank go zagovori, toj byrzo zatvori tetradkata.

- Momcheto e nedoverchivo – kaza Simon Blank, vryshtajki se pri Stendsyn i Endrigo. – I vse pak, tova e dobre. No vypreki vsichko, to e nevnimatelno. Na chuzhdo vlijanie njama da se podade, no lesno mogat da mu nauchat tajnite.

- Zashto mislite taka? – zapita Karlo. – Pyk i kakvi tajni bi mogyl da ima edin paleontolog. Toj izuchava stari neshta.

- Tuk greshite, mili mi Endrigo – zapochna da go oprovergava Stendsyn. – Da tuk greshite, zashtoto nauchnijat shpionazh dejstva da nauchi vsichko, a az mislja, che tozi bylgarin ne e samo paleontolog, i zatova trjabva da go predpazim – i nego, i otkritijata mu, koito ne me interesuvat i zasjagat prjako, kakto i vas. No nauchnijat shpionazh – tova veche e drugo.

- Da, i zatova shte se postaraem da se sblizhim s tozi mladezh. Izglezhda mi mnogo umen, a i navjarno e napravil njakoe vazhno otkritie, koeto trjabva da ostane do kraja na ekspedicijata v tajna – izkaza se Simon Blank. – No... no kakyv e tozi shum, kojto se чуva njakyde v dalechinata?! Neshto buchi, prilichno na burja ili artilerijska kanonada!

- Da, naistina mnogo interesno! – kaza bavno i zamisleno Karlo Endrigo. – Tozi shum navjarno e ot vodopad.

V syshtoto vreme njakolko dushi ot ekspedicijata se doblizhiha do svoja vodach. Edin rusokos mladezh s golemi sini ochi, mnogo visok, s vnushitelni muskulesti ryce, zagovori na Simon Blank. Tova beshe poljakyt Stanislav Janicki. Toj reche:

- Mosju, navjarno nablizhavame njakakyv vodopad, zatova predlagam da slezem ot sala i da prodylzhim pesha.

Sled polovin chas vsichki uchastnici v ekspedicijata vyrvjaha pesh po brega na rekata. Nablizhashe vecher.